

Štěpán Vejvoda

Památník Terezín

V obývacím pokoji svítila televize. Poslední dobou je ve zprávách pořád to samé: Válka na Blízkém východě, vlny uprchlíků a naproti tomu rozrušení vlastenci vyvolávající odpor a nenávisť k imigrantům. Sára si povzdechla: „Copak za to mohou, že je válka připravila o domovy a vyhnala je ze své země?“ Staré židovce se najednou vybavily staré vzpomínky. Takové, na které by nejradši navždy zapomněla.

Tehdy byla malá světlolasá dívka. Nějací muži v černém s kovovými trubkami ji odvedly z domova a poslaly pryč. Ve voze musely být desítky lidí, ale na všech bylo jedno stejné: zoufalství a strach. Vůz se skřípěním zastavil. Dveře se otevřely. Vojáci něco pokřikovali jinou řečí a začali vyvádět lidi z vozu. Shazovali je na zem a mlátili. Všude byl strašný hluk přijíždějících vozů překrývající pláč a nářek židů. Dostala lžici, misku a deku a spolu s ostatními ji nahnali do stísněné, pochmurné místnosti. Ten večer myslela jen na jedno: „Je tohle peklo?“

Sára se otrásla. Opatrně se zvedla z křesla a přešla ke skříni. Vyndala staré, zaprášené fotoalbum. Zadívala se na jednu fotku. Byla na ní ona, obklopená rozesmátými dívkami. Slza dopadla na fotografii. Anna a Hana, dvojčata a její nejlepší a jediné kamarádky. Odvedli je. Všechny je odváděli, jen Sára zůstávala. Byl zázrak, že ty hrůzy přežila, ale ta bolest byla horší než smrt.

Jaký je rozdíl mezi holocaustem a hrůzami války? Rodiny přicházejí o domov a děti přicházejí o rodiče. Nemůžeme se k nim obracet zády. Nemůžeme už kvůli vzpomínce na teror za druhé světové války. Musíme odložit vlastenectví a hrdost a podat pomocnou ruku těm, kdo ji potřebují. Koneckonců nacismus taky začínal vlastenectvím.